

Köszönőszavak Bázeltől

Ebben az évben (2023) március 26-án a szokástól kissé eltérően a közösségi szentmisét követően az 1848–1849-es forradalom és szabadságharcra emlékezünk. Nagy örömmre szolgált, hogy nemzeti ünnepünk alkalmával tisztelettel és szeretettel köszönhettem körünkben dr. Czukor József rendkívüli és meghatalmazott nagykövet úr Öexcellenciáját.

E jeles napon abban a megtisztetésben volt részem, hogy Nagykövet úrtól átvehettem a Magyar Arany Érdemkeresztet. Köszönet, amiért méltónak találtak e rangos elismerésre. Immáron eme megbecsüléssel a tarsolyomban folytathatom küldetésem Isten dicsőségére, embertársaim javára. Ez az állami kitüntetés, elismerés alkalmat nyújt arra, hogy egy pillanatra megálljak, visszatérek, hálát adjak a Mindenség Urának és újult erővel vállalom teendőimet.

Ezen ünnepi alkalommal tartozom azzal, hogy néhány szóban köszönetet mondjak előjáróimnak, név szerint Excellenciás Templi József néhai nagyváradi megyéspüspök úrnak, hogy 2007-ben lehetővé tette, és egyben megbízást adott, hogy Bázeltől, majd néhány évvel később Bernben is a Magyar Misszió ügyét szolgáljam. Ugyanez a köszönet illeti Mons. Fodor Józsefet, a nagyváradi Római Katolikus Püspökség akkori általános helynökét.

Külön köszönet Excellenciás Böcskei László nagyváradi megyéspüspök úrnak, aki 2009-ben a missziós szolgálatomban meg erősített és további megbízást adott.

Továbbá köszönetemet fejezem ki dr. Cserháti Ferenc centuriái címzetes püspöknek és esztergom-budapesti segédpüspöknek megtisztelő bizalmáért és támogatásáért. Nem utolsósorban köszönet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) nagyvonalú támogatásáért.

Erre az elhangzott köszönetnyilvánításra nem került volna sor, ha 2007-ben nem talállok egy csapat lelkes embert, akik bár nehéz helyzetben álltak a sarat Bázeltől, de ezzel együtt hitükben szilárdak, a magyar megmaradásban határozottan érdekeltek és elszántak voltak.

„Csak akkor születtek nagy dolgok, / Ha bátrak voltak, akik mer-
tek, / S ha százszor tudtak bátrak, lenni, / Százszor bátrak és vi-
harverték” (Ady Endre: A tűz csíholója). A hitből fakadó bátorság nyomán alakult meg 2008. április 1-én egyesületünk, amely, Istennek hála, azóta is töretlenül működik mint a Magyar Misszió segéd-szervezete.

Azóta sajnos nagyon sok honfitársamat kellett elkísérnem utolsó útjára, de ezúton is szeretném megköszönni a töretlen hitüket, kitartásukat, támogatásukat jó és nehéz időkben egyaránt.

Lehetetlen mindenkinek köszönetet mondani, egy kivételt viszont tennem kell. Megköszönöm Felber Irén asszonynak, hogy már jóval 2007 előtt szíven viselte a magyar megmaradás ügyét Bázeltől. Amikor 2006-ban, karácsony közeledtével a katolikus közösség lelkipásztor nélkül maradt több mint egy éven át, töretlen kitartással megszervezte, hogy a szentmise ünneplése vasárnapról vasárnapra biztosítva legyen, ezáltal

összetartva a magyar közösséget. Azóta is hűséggel és elkötelezetten dolgozik a mindennapi munka adminisztratív, gyakorta nem látványos, de elengedhetetlen részét is vállalva. Áldozatos munkáját hálásan köszönöm közösségünk és a magam nevében. Isten áldása kísérje élete minden napját!

Mivel e rangos állami kitüntetést elsősorban nem a magam érdemének tartom, így ajánlom minden magyar testvéremnek, aki egy jöttányit is tett hitünk ápolása és a magyar megmaradás érdekében.

Ami a köszönetek megkoronázása és lezárása lehet, az a 115. zsoltárban olvasható és így hangzik: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint!”

Továbbá a 127. zsoltárban az áll: „Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök.”

Ez alkalommal is azt kívánom, áldjon és őrizzen az Úr minden jó szándékból cselekvő, hazájához hű és annak sorsát szíven viselő magyar embert szerzte a nagyvilágban!

Pál István